

k úsudku, že čekatel takový není způsobilý k ustanovení státním úředníkem. Nebylo proto potřebí ani žádného dalšího odůvodňování. Úsudek tento nekoliduje, jak stížnost tvrdí, s ostatním obsahem nař. rozhodnutí a zejména nekoliduje s výrokem, že st-l v době zrušení čekatelského služebního poměru neměl ještě tři roky započítatelné doby služební, ježto jde o dvě od sebe zcela odlišné právní otázky, totiž jednak o otázku, zda st-l má potřebné vlastnosti, které by jej činily způsobilým, aby byl ustanoven úředníkem, jednak o otázku, měl-li tři roky započítatelné služební doby čekatelské. Je tedy i námitka ad 4. bezdůvodná.

Konečně namítá stížnost, že žal. úřad prohlašuje žádosti st-lovy o zavedení disc. řízení za bezpředmětné, ačkoli podání st-lova byla nejdůležitějším dokladem toho, z jakých příčin došlo k zastavení postupu. Ani tuto námitku neshledal nss důvodnou. Pro posouzení předmětu dnešního sporu je okolnost, zda mělo či nemělo proti st-li býti zavedeno další řízení disc., jak již svrchu bylo dovozeno, zcela irelevantní. I když by se však dále připustilo, že st-l by mohl správnost kvalifikačního posudku za léta 1929 a 1930 potíratí ve stížnosti proti nař. rozhodnutí, jemuž tyto kvalifikační posudky byly položeny za podklad, nemohl by nss v námitce, že podání st-lova byla nejdůležitějším dokladem toho, z jakých příčin došlo k zaražení postupu, shledati náležitě konkretisovaný stížní bod ve smyslu § 18 zák. o ss, z něhož by bylo patrné, jakým myšlenkovým postupem se st-l snaží kvalifikační onen posudek zvrátiti. Ve své všeobecnosti se tedy námitka ta nehodí k projednání před nss-em.

Č. 11.685.

Domovské právo: Nabytí domovského práva legitimací per subsequens matrimonium nastává uzavřením sňatku, nikoliv teprve zápisem legitimace do matriky narozených.

(Nález ze dne 19. ledna 1935 č. 5434/33.)

V ě c: Obec V. proti zemskému úřadu v Praze o domovské právo.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhoduje ve smyslu § 40 dom. zák. z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. ve sporné záležitosti domovské příslušnosti Jana Št., legitimovaného K., mezi obcemi V. a J., uznal okr. úřad v Milevsku výměrem z 18. srpna 1932, že Jan Št., leg. K., přísluší podle odst. 3 § 6 dom. zák. domovským právem do obce V. z těchto důvodů: »Jan Št., leg. K., narodil se dne 27. listopadu 1896 v porodnici v Praze jako nemanželský syn Marie Št. a Jana K. Podle oddacího listu farního úřadu v N. z 27. července 1930 byl posléze jmenovaný Jan K. oddán s Marií Št., nemanželskou matkou shora jmenovaného Jana Št.-K. dne 6. listopadu 1899. Výnosem zem. presidenta v Praze z 9. února 1932 (do něhož ostatně není přípustno odvolání samostatné), nařízeno bylo, aby v knize rodné farního úřadu v Praze II., u Sv. Apolináře, při zápisu narození . . . Jana Št. bylo zapsáno toto: V odstavci »otec«: Podle výnosu býv. místodržitelství v Praze z 24. prosince 1907 přihlásil se dne 1. listopadu 1905

u býv. okr. hejtmanství v Benešově Jan K., čeledín v Ch. . . ., příslušný do V., okres Milevsko, za otce tohoto dítěte a žádal výslovně za zápis svého jména do rodné matriky.« V odstavci »poznámka«: »Podle oddacího listu farního úřadu v N. z 27. července 1931 uzavřeli rodiče dítěte sňatek dne 6. listopadu 1899 v N.« Podle odst. 3 § 6 domov. zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. stávají se děti legitimované, pokud nejsou svéprávné, příslušníky té obce, v níž měl právo domovské jejich otec v době legitimace. Obec V. nikterak nepopírá, že otec Jan K., narozený dne 19. února 1874 ve V., přísluší do obce V. Přísluší proto do obce V. i jeho legitimovaný syn Jan Št.-K., narozený dne 27. listopadu 1896.«

V odvolání proti tomuto výměru uváděla stěžující si obec, že »neuznává legitimování Jana Št., příslušníka obce J., v 36 letech na Jana K., ježto se nejedná o dítě, nýbrž o muže dvakrát již ženatého s několika dětmi« a žádala o zrušení výměru okr. úřadu.

Nař. výměrem nevyhověl zem. úřad v Praze tomuto odvolání »ve věci zápisu legitimace Jana Št.-K. z důvodů uvedených v odpor vzatém rozhodnutí«.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — —

Námítka vycházející z právního názoru, že legitimace stává se platnou teprve provedením zápisu v rodné knize a že platnosti legitimace brání i ta okolnost, že legitimovaný byl v době zápisu již zletilý a otec jeho mrtvý, nelze uznati důvodnou. Neboť ze znění § 161 o. z. o. plyne nepochybně, že legitimace nemanželského dítěte nastává již samou skutečností, že rodiče dítěte uzavřeli mezi sebou dodatečně sňatek (srov. též min. výn. z 20. února 1871 č. 299 a dále Pfaff-Schey-Krupského sbírky civilněprávních rozhodnutí býv. rak. nejv. dvoru č. 13290/1894). Pak je však irelevantní, kdy k zápisu o legitimaci dítěte do matriky narozených došlo a v důsledku toho i skutečnost, že v době tohoto zápisu bylo dítě snad již zletilé a otec jeho mrtev.

Že by Jan Št., legitimovaný K., byl býval v době sňatku svých rodičů, jímž legitimace jeho nastala, již zletilý, stížnost vůbec netvrdí. Ale pak nelze shledati nezákonnosti v tom, když žal. úřad potvrdil rozhodnutí I. stolice vyslovivší, že přísluší jmenovaný do V., kam příslušel Jan K. v době, kdy uzavřením sňatku Jana Št.-K. legitimoval.

Č. 11.686.

Zaměstnanci veřejní: * Změnou organisace služby ve smyslu § 73 služební pragmatiky (č. 15/1914 ř. z.) sluší rozuměti změnu ve struktuře úřadu, nikoliv však pouhé dispoice úředními osobami (odvolání dosavadních, nebo povolání nových úředníků) bez současné změny ve struktuře úřadu samého.

(Nález ze dne 19. ledna 1935 č. 5640/34.)

Věc: Dr. Jiljí P. v P. proti ministerstvu zahraničních věcí o přeložení na dovolenou s čekatelným.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.